

Când mersul la adunare înlocuiește relația personală cu Dumnezeu

VIAȚĂ CREȘTINĂ

Prezbiter IOSIF NICOLAE IGNAT,
Biserica Pentecostală EBEN -EZER,
Sebeș, județul Alba

Cele două dimensiuni ale vieții spirituale

Creștinul este chemat să-și trăiască viața spirituală pe două coordonate spirituale: 1. Prin relația lui personală cu Dumnezeu și 2. Prin relația cu ceilalți copii ai lui Dumnezeu (în speță, cu Biserica Domnului). Aceste două coordonate se completează reciproc prin ceea ce oferă fiecare și se întrepătrund armonios (este dificil să se facă o demarcație clară între ele). Relația personală cu Dumnezeu se cultivă prin devoțiune personală (rugăciune, citirea Scripturii și meditare asupra lui), prin trăire și prin umblare zilnică cu Dumnezeu, în ascultare de voia Lui și prin călăuzirea Duhului Sfânt. Această relație oferă viață și energie spirituală, atașament față de Domnul, siguranță, călăuzire, pace, bucurie, putere de trăire în sfințenie, putere de slujire. Relația cu ceilalți copii ai lui Dumnezeu se cultivă prin părțile frățesti, unde ne închinăm împreună și ne zidim reciproc. La aceste părțile noi primim viață și putere din Dumnezeu, învățătură, zidire sufletească, muștrare, îndreptare, ridicare, viziune proaspătă pentru slujire, ș.a.

În Scriptură avem exemple clare despre oameni care au avut o strânsă legătură cu Dumnezeu. Psalmiștii (David, Asaf, fiii lui Core, Heman, Etan) au fost oameni care nu doar au slujit la Templu, ci au avut o relație vie și profundă cu Dumnezeu.

Daniel, în captivitatea Babilonului, cu interdicție religioasă aspră, ingenunchea, se ruga și lăuda pe Dumnezeu de trei ori pe zi (Dan. 6:10). Hanania, căpetenia cetății Ierusalimului, întrecea pe mulți prin credințioșia și frica lui de Dumnezeu (Neem. 7:2). Sutașul roman Corneliu, un păgân spunem noi, care nu cunoștea multe despre Dumnezeu, avea un CV spiritual de invidiat (Fapte 10:2): cucernic și temător de Dumnezeu împreună cu toată casa lui, se ruga întotdeauna lui Dumnezeu (oare despre câți dintre noi se pot spune aceste lucruri...?).

De ce mai este nevoie de o relație personală cu Dumnezeu, dacă tot Îl găsim pe Dumnezeu în părțile noastre frățesti? În primul rând pentru că părțile zilnică cu Domnul este baza pe care se clădește întreaga noastră viață creștină și a o neglija înseamnă a ne tăia craca de sub picioare. Apoi, mă întreb cum se simte Dumnezeu, Tatăl nostru, atunci când noi petrecem mai mult cu frații noștri decât cu El? Dacă noi Îl neglijăm pe Dumnezeu, necăutând părțile personală cu El, nu cumva și în adunările noastre urmărim altceva decât scopurile de bază ale relației comunitare - părțile spirituală cu Dumnezeu și cu frații?

De-a lungul istoriei Bisericii s-au pus accente diferite pe cele două dimensiuni ale vieții spirituale. Atunci când s-a produs o trezire și Dumnezeu a început să lucreze cu putere, oamenii s-au pocăit și bisericile s-au umplut cu oameni născuți din nou și care cultivau o relație profundă cu Domnul. Când mișcarea religioasă apărută în urma trezirii a început să se instituționalizeze și viața spirituală a membrilor a început să scadă în intensitate și în profunzime, oamenii au continuat o vreme să frecventeze bisericile. Dinamismul și spontaneitatea în închinare s-au atenuat, dar au fost înlocuite cu succes de programe bine alcătuite și de închinarea condusă de „specialiști religioși” (cântăreți profesioniști, predicatori cu pregătire teologică, lideri de închinare, învățători de școală duminicală etc). Bisericile s-au menținut sau au crescut îndeosebi datorită trezirii inițiale și a copiilor născuți în familii de credincioși. În fine, când mișcarea religioasă a decăzut datorită apostaziei morale și spirituale, oamenii au alunecat spre lume din ce în ce mai mult, formalismul s-a adâncit în biserici și a înghețat orice tendință de viață și spontaneitate. Bisericile s-au golit încetul cu încetul, o rămășiță credincioasă a continuat să aibă o relație personală bună cu Dumnezeu dar și-a căutat alte căi și locuri de exprimare a părților cu ceilalți creștini autentici (unii au preferat să se izoleze chiar), deoarece Biserica pe care au frecventat-o, nu le-a mai satisfăcut nevoile spirituale comunitare.

„Dacă zicem că avem părțile cu El, și umblăm în întuneric, mințim și nu trăim adevărul. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părțile unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat.”
(1 Ioan 1.6-7)

„Și viața veșnică este aceasta: să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17.3)

Convingerea mea este că trăim vremuri când, deși Biserica Penticostală a devenit puternică din punct de vedere instituțional, calitatea spirituală a vieții multora dintre noi, credincioșii, slăbește mereu. Acest lucru devine tot mai evident pe zi ce trece, din mulțimea problemelor care apar: rezistență scăzută la păcat; identificare cu lumea în vorbire, comportament, ținută; înmulțirea problemelor familiale (familii destrămate prin divorțuri, copii neascultători); slăbirea autorității slujitorilor, cazuri tot mai frecvente de căderi de la credință; lipsa îndrăzelii de a mai merge la Dumnezeu cu problemele noastre (apelăm la intermediari), ș.a. Oamenii continuă pentru un timp să frecventeze bisericile, mulți *pentru a-și suplini sau masca lipsa de consistență din relația personală cu Dumnezeu*. Aceste aspecte aș vrea să le discutăm în continuare.

Mersul la adunare ar trebui să refacă, nu să suplinească relația personală cu Dumnezeu

Viața solicitantă și problemele zilnice ne lasă tot mai puțin timp pentru a cultiva o relație personală cu Dumnezeu. Nu mai avem vreme pentru a ne ruga, a citi Scriptura, a medita la ea, a asculta vocea Domnului. Mulți dintre noi credem (sau sperăm) că Biserica ne poate oferi, în cele câteva ore pe săptămână pe care le petrecem în ea, resursele necesare trăirii unei vieți după voia lui Dumnezeu pentru viața de zi cu zi. Aceasta este o iluzie foarte periculoasă. Relația personală cu Dumnezeu este *principala furnizoare a resurselor spirituale* pentru viața noastră zilnică și nici măcar mersul regulat la biserică nu o poate înlocui. Dacă nu înțelegem acest adevăr, mai devreme sau mai târziu vom sfârși adormiți în somnul formalismului religios, înfășurați în lanțurile necredinței și ale păcatului sau departe de Domnul și de adunarea adevăraților copii ai lui Dumnezeu.

Ce este de făcut atunci când relația noastră cu Dumnezeu scârțâie? Să nu mai mergem nici la adunare? Nu, noi nu trebuie să slăbim în frecventarea adunării, chiar dacă la un moment dat devenim deficitari în relația personală cu Dumnezeu. În Casa lui Dumnezeu ni se pot deschide ochii și se poate produce *click-ul* care să ne readucă într-o

stare după voia lui Dumnezeu. Acest lucru însă trebuie să fie urmat întotdeauna de *o hotărâre de pocăință și de reluare a comuniunii cu Dumnezeu* în particular, altfel ne vom întoarce iarăși de unde am plecat.

Un exemplu sugestiv în această privință ni-l oferă experiența lui Asaf din Psalmul 73. Asaf a fost un om credincios, un slujitor dedicat lui Dumnezeu și închinării la Templu. La un moment dat, Asaf a avut parte de *o cădere spirituală* care l-a marcat și care l-a determinat să-și povestească experiența sa și altora, spre învățătură. Primul pas în căderea lui, l-a făcut Asaf când a început să *privească cu jind la cei răi și să dorească fericirea lor* (v. 13). Apoi a început să *se compare cu ei*. Era evident decalajul dintre viața lipsită de griji a acestor oameni și viața lui plină de probleme (v.13-14). Următorul pas a fost *exagerarea*. Diavolul îi pune niște ochelari deformatori să creadă că cei răi sunt *totdeauna* fericiți, iar el *totdeauna* o duce rău. (Oare chiar așa era??). Ultimul pas în derapajul lui Asaf a fost *deznădejdea și descurajarea*: „*Degeaba dar mi-am curățit eu inima și mi-am spălat mâinile în nevinovăție...*” (v.13). Singurul lucru care-l mai reținea pe Asaf să pornească pe calea celor nelegiuți era dorința de a nu se disocia de neamul celor care-l iubeau pe Dumnezeu (v. 15).

Oare greșim dacă considerăm că, în acel timp, Asaf trecea printr-o etapă mai puțin bună în relația lui cu Dumnezeu? Atunci când îți faci timp să stai în prezența Domnului și primești resurse pentru a rezista ispitelor, nu-ți mai pasă prea mult de propășirea celor răi. Când privirile și inima ta sunt date Domnului, nu ți le mai fixezi la bunăstarea semenilor tăi, care-L ignoră pe Dumnezeu.

Din fericire, experiența lui Asaf a fost cu final binecuvântat, pentru că el n-a rămas acolo, în căderea lui. **Primul pas** în reabilitarea lui a fost să *intre în sfântul locaș al lui Dumnezeu* (v. 17). Acolo, în timpul slujbei, s-a întâmplat ceva cu Asaf: *a început să i se corecteze vederea, judecata*. Până atunci el privea lucrurile doar selectiv, trunchiat. Îi vedea pe cei răi propășind, vedea doar fericirea lor de moment. Dar când a primit *o perspectivă panoramică, o vedere duhovnicească sănătoasă și completă*, gândirea lui Asaf s-a schimbat radical (vezi v. 17-20). El a văzut pericolul spiritual în care se aflau cei

răi, locurile alunecoase în care-i puneă Dumnezeu și destinul tragic care-i aștepta (v. 18-20). Ce important este ca la slujbele noastre divine **Dumnezeu** să vorbească oamenilor prin Cuvânt, prin cântare, prin profeție, prin poezie și să le deschidă ochii spirituali!

Al doilea pas esențial în reabilitarea spirituală a lui Asaf a fost *pasul rededicării, al realipirii de Dumnezeu*. „*Însă eu sunt totdeauna cu Tine*” (v. 23-28). El și-a reafirmat angajamentul de a sluji lui Dumnezeu în orice condiții: în sărăcie sau în belșug, acasă sau departe de casă, chiar dacă „nu se rentează” pe moment, chiar dacă cei răi propășesc. Fără această hotărâre de rededicare, Asaf ar fi continuat să meargă pe drumul greșit pe care porneise, cu consecințe tot mai nefaste.

Nu este suficient doar ca Domnul să ne vorbească, trebuie să luăm și noi decizia să ne schimbăm și să reluăm părtășia intimă cu Domnul!

Experiența lui Asaf ne învață câteva lucruri importante. **În primul rând**, *nimeni nu este imun la ispite*. Cineva spunea: „pe toți oamenii să-i consideri slabi, dar pe tine să te consideri mai slab decât toți”. Dacă suntem onești, vom recunoaște că și noi am fost deseori în postura lui Asaf. **În al doilea rând**, vedem că *pentru cei sinceri există întotdeauna o ieșire din impas*. Dumnezeu nu ne va lăsa să ne pierdem, dacă noi tânjim după restaurare și refacerea părtășiei cu El. **În al treilea rând**, constatăm că *nu putem înlocui părtășia personală cu Dumnezeu cu mersul la Biserică*. Acolo putem cel mult s-o corectăm sau s-o refacem. Acest lucru este valabil și pentru noi, slujitorii, indiferent de slujba pe care o avem.

O situație mai tristă este atunci când relația personală cu Dumnezeu s-a rupt și nu realizăm pericolul în care ne aflăm, continuând să mergem la adunare ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Și mai grav este atunci când încercăm să salvăm aparențele, să ne mascăm goliciunea interioară și să continuăm să ne închinăm în colectivitate, sfidând principiile și așteptările Lui Dumnezeu.

(urmare din pag. 13)

Când mersul la Biserică maschează o relație deficitară cu Dumnezeu

În capitolul 7 al cărții lui Ieremia ni se oferă o imagine sugestivă a acestui aspect. Poporul Israel avea deja vechime în Țara Promisă, o viață religioasă ferventă, ceremoniale bine puse la punct și peste toate un Templu măreț - mândria lor națională, garanția prezenței și a bunăvoinței lui Iehova față de ei. Însă viața spirituală a oamenilor - începând cu căpeteniile politice, militare și religioase - lăsa foarte mult de dorit. Idolatria, corupția, asuprirea, lăcomia, nedreptatea erau la ordinea zilei. Cu toate acestea, ei continuau să frecventeze slujbele religioase la Templu și chiar să creadă că acest lucru le făcea bine, indiferent de modul cum își trăiau viața. Dumnezeu era foarte supărat pe această stare de lucruri și amenința poporul cu cea mai aspră pedeapsă: trimiterea în robie.

Ieremia primise dificila misiune să predice poporului, de data aceasta nu de la altar, ci *de la poarta Casei Domnului*, un mesaj dur, provocator, destinat să-i trezească din rătăcirea în care se aflau sau măcar să-i conștientizeze de consecințele pe care urmau să le suporte datorită acestui stil de viață.

Ce făceau, de fapt, acești oameni, care aveau o relație rea cu Dumnezeu, dar continuau să meargă la Casa Domnului, ignorând semnalele de avertisment pe care le primeau?

1. Se hrăneau cu nădejdi înșelătoare (v.4-10). În ignoranța și în rătăcirea lor, evreii credeau că simpla lor prezență la închinare în Templul Domnului le asigura izbăvirea și încrederea într-un viitor luminos și fără probleme. Ei nu puteau concepe ca Templul să dispară vreodată și Dumnezeu să-și întoarcă fața de la ei. De aceea erau foarte furioși pe Ieremia, când acesta le vestea pedeapsa care includea și dărâmarea edificiului sacru în care ei își puneau toată nădejdea.

Dragii mei, nu doar zidurile unei clădiri, dar nici *Însuși Dumnezeu nu ne poate garanta izbăvirea* atunci când noi venim la adunare cu o viață păcătoasă și fără nici o intenție de pocăință. Când noi suntem lacomi, ucidem, ne certăm, invidiem, înșelăm, trăim în imora-

litate și venim la Casa Domnului doar ca să ne închinăm sau să ne simțim bine, fără dorință de pocăință, ne înșelăm amarnic în așteptările noastre. Să nu ne facem iluzii, Dumnezeu nu și-a schimbat pretențiile sau standardele!

2. Pătau prestigiul și schimbau destinația Casei lui Dumnezeu (v. 11). Dumnezeu a dorit ca Templul sau Casa Lui să fie *un drum înfundat pentru păcat* și o casă consacrată rugăciunii, restaurării și dedicării spre sfințenie a celor care intrau acolo. Dintr-o Casă de rugăciune, peste care fusese chemat Numele Lui, Templul ajunsese în ochii lui Dumnezeu o *peșteră de tâlhari*, un loc de întâlnire a unor oameni de cea mai joasă speță. Cu durere am auzit uneori oameni din lume numind unele biserici „cuiburi de afaceriști”, „adunătură de mincinoși și de hoți”, „case de modă” etc. Să fie Dumnezeu mai indulgent în aprecieri doar pentru că suntem poporul Noului Său Legământ? Oare va evalua Dumnezeu bisericile noastre la 4-5 stele doar pentru că avem aparatură electronică de ultimă generație și instalații moderne de aer condiționat?

3. Își tăiau ultimele șanse de rehabilitare înaintea lui Dumnezeu (v.16). Văzând că inima poporului este tare ca piatra, în mânia Lui, Dumnezeu îi interzice lui Ieremia să mai mijlocească pentru *poporul neascultător și care nu voia să se pocăiască*. Cu câteva sute de ani în urmă, preotul Eli rostise niște cuvinte care s-au dovedit dureros de adevărate, chiar în dreptul copiilor săi apostazi: „*Dacă un om păcătuiește împotriva altui om, îl va judeca Dumnezeu; dar dacă păcătuiește împotriva Domnului, cine se va ruga pentru el?*” (1 Sam.2:25). Nu există cadere mai groaznică ca aceea când nimeni nu mai are voie să se roage pentru tine. Asta înseamnă că ai săvârșit păcatul care duce la moarte și care nu va mai fi iertat nici acum, nici în veacul viitor (1 Ioan 5:16, Matei 12:32). Știi ce se va întâmpla după ce vei trece de această fază (când ți se vor spune păcatele de la poarta bisericii)? Se va face tăcere. Nimeni nu-ți va mai atrage atenția, nu te va mai corecta, nici măcar Dumnezeu. Dar asta este *liniștea dinaintea furtunii* (a pedepsei finale). Prima dată pleacă Dumnezeu din Casa Lui, apoi vom pleca noi - tu și eu - în robie.

Doamne, păzește-ne de această stare!

4. Atrăgeau pedeapsa finală a lui Dumnezeu (v.13-15, 28-34). Aceasta era robia, departe de fața lui Dumnezeu. Chiar dacă contemporanii lui Ieremia erau urmașii lui Avraam, Isaac și Iacov, întemeietorii națiunii favorizate de El, Dumnezeu nu le putea tolera păcatul și neascultarea. Plata păcatului este moartea, iar pentru neascultare și împietrirea în păcat este focul veșnic. Faptul că suntem fiii unor oameni prin care Dumnezeu a făcut o trezire, nu ne garantează favoarea lui Dumnezeu, indiferent de ceea ce facem noi. Dacă nu ne îndreptăm căile și faptele, Dumnezeu va lua via Sa și o va da altora, care vor aduce roadele cuvenite (Mat. 21:43).

Concluzii

Așadar, ce este de făcut, frații mei?

În primul rând, să ne uităm în istorie și să vedem că Dumnezeu nu a avut denomițiuni, familii sau persoane favorizate. Dacă n-a tolerat păcatul din poporul Său Israel (ex. Moise, fiii lui Eli, Saul etc.), cu care a făcut un legământ puternic, nici pe noi nu ne va tolera dacă vom continua să trăim în păcat, chiar dacă frecventăm o biserică penticostală.

În al doilea rând, să nu ne mai amăgim cu speranțe deșarte și să acceptăm ca Dumnezeu să ne arate starea reală în care ne găsim, chiar dacă diagnosticul lui Dumnezeu va fi dureros. Să dorim și să lăsăm să ne vorbească Duhul Domnului prin vocea predicatorilor, a profetilor, a pastorilor noștri din adunare. Să nu așteptăm până ne trimite Domnul un Ieremia la poarta adunării, să ne descopere starea noastră rea în auzul celorlați. Nu uitați, aceasta este ultima fază înainte de pedeapsa finală.

În al treilea rând, să ne pocăim de toate păcatele conștiente, reparând mai întâi relația noastră personală cu Dumnezeu. Să începem de la individ, apoi în familie și să continuăm reforma în biserică. Dacă nu reușim noi să ne reformăm, să ne rugăm să producă Duhul lui Dumnezeu o trezire spirituală, ca la origini. Cine știe dacă Dumnezeu nu se va îndura și nu va trimite binecuvântarea și peste țara noastră?

Doamne, ajută-ne!